

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

Cap. I. De Cirola Arianorum Episcopo, qui ægerrimè ferens, Catholicos
Episcopos virtutibus & miraculis clarere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

COLLATIONVM
SACRARVM LIBER
SEPTIMVS.

DE VETERIBVS ET
NEOTERICIS HAERETICIS.
& quæ circa illos miranda
contigerunt.

*Gregorius Episcopus Turonensis in historia Franco-
rum lib. 2. cap. 3. De Cirila Arianorum Episcopo,
qui agerrimè ferens Catholicos Episcopos virtuti-
bus & miraculis clare, ipse hominem quendam
preco induxit, ut cecitatem simularet, & tandem
ex composito innocata ope & religione Cirile vi-
sum reciperet, qui à Deo & oculorum dolore &
cecitate percussus est & tandem beneficio Catho-
licorum Episcoporum restitutus.*

CAP. PRIMVM.

Temporibus Arianorum sub
Honorico Christianorum Ca-
tholicorum persecutore, Ci-
rola quidam Arianorum E-
piscopus, hæreticorum tunc
maximus habebatur assertor.

Cumque ad persequendum Christianos rex
per diuersa transmitteret, sanctum Eugenium
Episcopum, virum inenarrabili sanctitate, qui

Gg 6 tunc

B. VI.
lia omnia
s regionem
ad eas quæ
orias, inue-
ertentatio-
Deo allocu-
liac nobis
ionibus, ne
eniunt, sed
entes qua
rouidem
omnia in
præfentem
& futu-
bis permi-
omina no-
re & sp-
ium,

COL

710 COLLATION. SACRAR.
tunc ferebatur magna prudentia esse, in sub-
urbano ciuitatis suae reperit persecutor. Du-
ctus itaque sanctus Eugenius ad regem cum
illo Arianorum episcopo pro fide Catholica
decertauit. Cumque eum de sanctae Trinitatis
mysterio potentissime deuicisset, & inoper
multas per eum virtutes Christus ostendisset,
in maiorem insaniam idem Episcopus inu-
dia inflammante succeditur. Erant enim tunc
temporis cum sancto Eugenio viri prudentis-
simi atque sanctissimi, Vindemnalis, & Le-
ginus episcopi pares gradu, & virtute non im-
pares. Nam sanctus Vindemnalis eo tempore
ferebatur mortuum suscitasse. Longinus au-
tem multis infirmis salutem tribuit. Eugenius
quoque non solum visibilium oculorum ex-
citatem, sed etiam mentium depellebat. Quod
cernens ille nequam Arianorum Episcopus,
vocatam ad se quendam hominem, ab illo quo
ipse vivebat errore deceptum, ait: Non parum
quod hi Episcopi multa in populo signa de-
promunt, illosque cuncti me neglecto sequun-
tur. Acquiesce nunc his quae praecipio, & ac-
ceptis quinquaginta aureis, sede in platea per
quam nobis est transitus, & manum super cla-
uos oculos ponens, me praetereunte cum reli-
quis exclama in magna virtute, dicēs: Te be-
atissime Cirila, nostrae religionis antistes, de-
precor, vt respiciens manifeste gloriam ac vir-
tutem tuam, vt oculos meos apertiens, mereat
lucem

lucem videre, quam perdidit. Qui iussa com-
 piens, residensque in platea, transeunte hære-
 tico, cum sanctis Dei, iste qui Deum irridere
 cogitabat, exclamat in magna virtute dicens
 Audi me beatissime Cirola: audi me sancte
 sacerdos Dei, respice cœcitatē meam, expe-
 nar ego medicamenta, quæ sæpe cœci reliqui
 te meruerunt, quæ leprosi experti sunt, quæ
 ipsi etiam mortui perfererunt. Adiuro te per
 ipsam virtutem quam habes, ut mihi deside-
 ratam restituas lucem, quia graui sum cœcita-
 te percussus. Veritatem enim nesciens, verum
 dicebat, quia cœcauerat eum cupiditas, & vir-
 tutem DEI omnipotentis irridere per pecu-
 niam aestimabat. Tunc hæreticorum Episco-
 pus paululū se diuertit, quasi in virtute trium-
 phaturus, elatus vanitate atque superbia, po-
 suit manum suam super oculos dicens: Se-
 cundum fidem nostram, qua rectè Deum cre-
 dimus, aperiantur oculi tui. Et mox ut hoc
 nefas erupit, risus mutatur in planctum, & do-
 lus episcopi est patefactus in publico. Nam
 tantus dolor oculos miseri illius inuasit, ut eos
 digitis vix comprimeret, ne creparent. Deni-
 que clamare cœpit miser, ac dicere: Væ mihi
 misero, quia seductus sum ab inimico legis
 diuine. Væ mihi, quia DEVM per pecu-
 niam irridere volui, & quinquaginta aureos
 accepi, ut hoc facinus perpetrarem. Ad episco-
 pam autem aiebat: Ecce aurum tuum, redde
 lucem

lumen meum, quod dolo tuo perdidisti. Vosque
 rogo gloriosissimi Christiani, ne despiciam
 miserum, sed velociter succurrite perenti. Ve-
 rē enim cognoui, quia Deus non iridetur.
 Tunc sancti Dei misericordia moti, si, inquit,
 credis, omnia possibilia sunt credenti. At ille
 clamabat voce magna: Qui non credideris,
 Christum filium Dei & Spiritum sanctum æ-
 qualem habere substantiam atque deitatem
 cum Deo patre, hodie quæ ego perfero, pati-
 tur. Et adiecit, credo Deum patrem omni-
 potentem, credo filium Dei Christum æ-
 qualem patri, credo Spiritum sanctum patri
 & filio consubstantialem atque coæternum.
 Hæc illi audientes, & se inuicem honore mu-
 tuo præuenientes, oritur inter eos sancta con-
 tentio, quis oculis eius signum beatæ crucis
 imponeret. Vindemialis verò ac Longinus
 Eugenium, ille autem econtrā eos exorat, ut
 manus imponerent ei. Quod cum fecissent,
 & manus suas super caput eius tenerent, san-
 ctus Eugeniū crucem super oculos cæci faci-
 ens, ait: In nomine patris & filij & Spiritus
 sancti veri Dei, quem trinum in vna æquali-
 tate atque omnipotentia confitemur, aperi-
 antur oculi tui. Et statim ablato dolore ad pri-
 stinam rediit sanitatem. Manifestissime au-
 tem patuit per huius cœcitatē, qualiter he-
 reticorum episcopus oculos cordium misero
 assertionis suæ vclabat amictu, ne veram ha-
 cca

rem illi liceret fidei oculis contemplari. O mi-
 serum, qui non ingressus per ianuam, id est
 per Christum, qui est ianua vera, lupus magis
 prae quam custos effectus est, pacem fidei
 suam credentium cordibus debuerat accēde-
 re, prauidate cordis sui conabatur extinguere.
 sancti verò Dei alia signa in populis multa fe-
 cerunt, & erat vox vna populi dicentis, Verus
 Deus pater, verus filius, verus Deus spiritus
 sanctus, vna fide colendus, vno timore metuē-
 dus, eodemque honore venerandus. Nam quae
 Cirila adferit, falsa esse cunctis est manifestum.
 Videns autem Honoricus rex effectiones suas
 per sanctorum fidem gloriosam taliter denu-
 danti, nec erigi sectam erroris, sed potius de-
 strui, fraudemque pontificis sui in hoc scelere
 fuisse detectam, sanctos Dei post multa tor-
 menta, post equuleos, post flammam, post vngu-
 las iussit interfici. Beatum autem Eugenium
 decollari iussit, sub ea specie, vt si in ea hora
 qua ensis super ceruicem eius incumberebat, nō
 reuenteretur ad haeticorum sectam, occide-
 retur, ne cum pro martyre excolerent Chri-
 stiani, sed exilio damnaretur quod ita factum
 esse manifestum est. Nam cum imminente
 morte interrogatus fuisset, si mori pro fide
 Catholica destinaret, respondit: Hæc enim est
 sempiterna vita, pro iusticia mori. Tunc sus-
 pensus gladio, apud Albigensem Galliarum
 vrbem, exilio deputatus est, vbi & finem vitæ
 præ-

præsentis fecit. Ad cuius nunc sepulchrum
 multæ virtutes creberrimè ostenduntur. San-
 ctum verò Vindemialem gladio percussus præ-
 cepit, quod & impletum est in hoc certami-
 ne. Octavianus verò Archidiaconus, & multa
 millia virorum ac mulierum hanc fidem ad-
 ferentium interempta atque debilitata sunt.
 Sed præ amore gloria, nihil erant hæc supple-
 tia confessoribus sanctis, qui in paucis vixit,
 in multis bene se nouerant disponendas, iuxta
 illud Apostoli: Quia non sunt condigne pœ-
 siones huius temporis ad futurâ gloriam, quæ
 reuelatur in sanctis. Multi tunc errantes ad hoc
 accipientes diuitias, inferuerunt se doloribus
 multis. Infelix autem quidam Episcopus no-
 mine Reuocatus, eo tempore est reuocatus à
 fide Catholica. Tunc & Sol teter apparuit, ita
 vt vix ab eo pars vel tertia eluceret, credo natæ
 que pro tantis sceleribus & effusione sangui-
 nis innocētis. Honorius verò post tantum tes-
 cinus, arreptus à dæmone, qui diu de sanctorū
 sanguine pastus fuerat, propriis se moribus
 laniabat, in quo etiam cruciatus, vitam indi-
 gnam iusta morte finiuit.

*Gregorius Turonensis libr. de gloria Confessorum cap.
 12. & 13. De quidam episcopo hæreticorum, qui ad-
 ornata fraude hominē illuminare volēs, excruciat.*

CAP. II.

CV M Leuildus Rex tanta miracula per-
 seruos Dei, qui nostræ religionis erant,
 fieri